

lærarastættin og miðlarnir hava alla ábyrgdina av, at hetta ikki verður gjørt.

– Ístaðin hevur man valt at gera tað øvugta - at dyrka samleikapólitikk. Bæði í skúlum, miðlum og í tinginum. Og tí at tey fólkavaldu og miðlarnir ikki eru sína uppgávu vaskin, er einki fantílsi á, hvussu fólk uppfata nógv av hesum hugtøkum, sigur hann.

– Nær í himmalsins navni er tað blivd løgtingsins uppgáva at skula kjakast um og definera kynslívið hjá fólki. Hvat er hetta fyri tvætl. Jabba og sjabba tað sama mósnið upp í fleiri ár, og tað fær ongan enda. So er tað gudhjálpitúmær #metoo rørslua, vit skulu hoyra um nú dag út og dag inn. Hvør filmstjørna hevur følt upp á hvønn, og hvør filmsframleiðari hevur klípt hvønn hvar. Hann náði tú meg, sigur Gunnar Breckmann.

Demokratiskur rættur

Tá Eikin søkti lýsti eftir goymslumannni, tók kjak seg upp á facebook um, at søkt varð eftir manni heldur enn fólki. Stutt eftir setti formaðurin í Javnstøðunevndini seg í samband við Eikina og bað tey broyta starvslýsingina, tí hon var brot á javnstøðulógina.

– Eg segði nei. Eg dugi ikki at síggja, at mín demokratiski rættur at reka mína fyrirøku, soleiðis sum eg haldi vera best, skal takast frá mær. Konufólk eru sum sagt so nógv ferðir betri til so nógv, men akkurát í hesum førinum er talan um hart kropsligt arbeiði frá morgni til myrkurs hvønn einasta dag.

Gunnar segði nei til at broyta starvslýsingina. Hann sigur seg ikki duga at síggja nakað endamál við at søkja eftir goymslufólki, tá hann í hesum føri hevði kent seg

noyddan at sæð burtur frá møgulgigari umsókn frá konufólki.

– Og tað haldi eg, er at halda fólk fyri tað turra spott. Tað er niðurgerandi, sigur Gunnar, sum ongantíð hevur upplivað, at ein kvinnuligur umsøkjari hevur søkt starv á goymsluni hjá Eikini.

Hann greiðir frá, at talan er um sera tungt innbúgv, og at tað javnan er sera torført at koma inn í húsini við tí. Ofta skulu fleiri hundrað kilo lyftast og berast upp gjøgnum smalar trappur ella fáast inn gjøgnum okkurt vindeygja.

Fitness

Tá málið var fyri í rættinum, kom fram, at viðhvørt er neyðugt við fleiri monnum at bera eitt nú granittplátur, sum kunnu viga omanfyri 300 kilo.

– Tá ein ikki skilur, hvussu ræðuliga tungar flestu av dagligu uppgávunum hjá okkara goymslufólki eru, so má tað vera tí, at ein ikki veit, hvat tað snýr seg um. Er tað ein í røðini av okkum, sum bera, ið ikki orkar, so kann skaði henda. Vit hava eisini kundar og trygdina hjá arbeiðsfólki at hugsa um.

– Hvat siga kundarnir, um granittplátan, sum kann viga upp í 200-300 kilo, sum teir skulu hava, verður mist, ella stóra óformliga sofán, sum skal upp gjøgnum ein stiga upp á aðru hædd og inn gjøgnum eitt vindeygja datt í túnið, tí goymslufólkini ikki orkaðu at bera hana, spyr Gunnar. Hetta er eisini galdandi fyri menn, ið søkja. Tað eru avgjørt ikki allir, ið hava líkamligu styrkina til hetta slagid av arbeiði, sigur hann.

Hann heldur eisini lítið um, at ákærin í rættinum fleiri ferðir spurdi eina kvinna, ið arbeiðir í Eikini, um hon vandi fitness sum um, at so átti hon at klára at lyft

tað, hon hevði hug til. Formaðurin í javnstøðunevndini nevndi annars í rættinum, sum sikkurt rætt er, at hann visti um nógv kvinnur, sum eru sterkari enn hann, sigur Gunnar.

– Og næstu ferð vit søkja eftir fólki til goymsluna, skal eg so viðmerkja, at eg søki eftir monnum ella eftir kvinnum, sum ganga til fitness? Hvat so við teimum kvinnum, sum ikki ganga til fitness? Tí hevði eg helst eisini komið í trupulleikar av, sigur Gunnar.

Hann heldur lítið um hesa ovurumsorgan og sigur, at í stríðnum fyri at beina burtur ójavnan millum kynini, eru við endað í einari støðu, sum er líka ring um ikki verri og als ikki nøkrum til fyrimunar.

Menn hava mist sigarstovuna

Gunnar Breckmann fegnast um, at javnstøða valdar hvønn einasta dag á teimum flestu økjum. Men í ávísam samanhangum er tað farið ov langt.

– Javnstøðustríðið er langt síðani liðugt. Nú situr maðurin í einum blomstrutum heimi við blondum, og alt er kritahvítt. Har verður hann sitandi sum ein sekkur, til hann verður varpaður út, tí hann ikki longur er tann maðurin, sum konan gifti seg við, sigur Gunnar skemtandi.

Hann vísir á, at vit skulu minnst til, at maðurin, sum konan gifti seg við, er uppaldur av einari aðrari kvinnu.

– Tað fyrsta konan ger, er at royna at broyta mannin. Men tá tey so sjálv fáa synir, so uppalir kvinnan synirnar á júst sama hátt, sum vermamman uppaldi mannin. Synirnir verða so aftur giftir við konum, sum royna at broyta teir, og so koyrir tað í ringrás.

– Talan er um skuggaboksing, og eg áni ikki hvør tað er, sum berjist móti hvørjum, sigur Gunnar. Bejast vit ímóti pápunum, synunum ella kanska manninum? Eg veit ikki, hvat alt hetta gongur út uppá, sigur Gunnar.

– Dreingir og vaksni menn eru nógv hjálparleysari í dag enn fyrr. Teir duga ikki longur at lata seg í hosurnar, uttan at teir rópa eftir mammuni. Teir rópa eftir øllum. Hvar eru hosurnar, hvar er sápan, hvar eru gaggurnar, hvar er hetta og hatta. Tað einasta teir finna eftirhondini er fartelesfonin.

Hinvegin, so heldur Gunnar, at menn mugu taka seg saman, og tá hugsar hann ikki um kynsstríð.

– Vit mugu so absolut traðka í karakter og veksa við uppgávuni. Læra at klára “hinar” uppgávurnar á jøvnum føti við kvinnurnar. Hetta er einasti vegur til friheit. Men hetta mugu mammurnar eisini læra at hjálpa dreingjabørnunum við øll barna- og ungdómsárin. Curlinghalløjsið má simpulthen halda uppat, so tað hvílir eisini ein stór ábyrgd hjá teimum á hesum økinum.

Hann sigur, at samstundis sum alt hetta politiskt korrekta gongur fyri seg í almenna rúminum, bjóða vit nýggjari mentan inn í samfelagið. Einari mentan, sum avgjørt ikki byggir á javnstøðu.

– Hvussu ætla vit at takla tað stríðið, spyr hann. Hvussu ætla vit at samansjóða eina damu í burku og “Linse fra Bryggen”? Tað stríðið vinna vit so ikki, tað er púra vist.

Dýnulyfting

Gunnar heldur, at tað, at eitt slíkt mál sum hetta, endaði í rættinum, vísir týðiliga, hvussu langt av leið vit eru farin.

– Demokratiið hevur útlivað

seg sjálvt. Alt ov nógv ráðandi fólk sleingja um seg í almenna kjakinum við háfloygdum candy-flosstosi, og brúka fleiri orð enn neyðugt fyri at siga meir, enn tey vita. Øll skulu fram at at siga sína hugsan, sum so aftur ger, at absolut einki hendir. Hetta ber simpulthen ikki til og heldur ikki í longdini. Vit hava tað so gott, at alt er bara flánað út. Vit finna bara alla tíðina upp á nýggjar trupulleikar, sum als ikki eru trupulleikar men reinir luksustrupulleikar, sigur hann.

– Vit mugu læra at seta prís upp á tað, vit hava fingið givið upp í hendurnar, og á skynsaman hátt bera tað víðari til næsta ættarlið. Tað gera vit best við at leggja tað besta í børnini og ungdómin. Og tá hugsi eg ikki um eina charterferð, merkisvørur og nýggjasta Iphone-modellið, sigur Gunnar.

Hann heldur, at tað verður farið alt ov nágreiniliga fram eftir lógarinnar bókstavi, og at vit mugu ansa eftir, at vit í hesum teldu- og skrivstovutíðin ikki missa sambandið við tað harða arbeiðslívið.

– Nógv fólk stríðast og skræða ein vissan afturpart sundur hvørja viku fyri at fylla landskassan, sum so í stóran mun verður oyðslaður burtur. Eingin verður drigið til svars fyri oyðsl á fleiri hundraðtals milliúnir. Tað verður bara flent býtt og sagt, at soleiðis er tað bara. Men at hála eina lítla fyrirøku í rættin fyri eina starvslýsing, tað fær øll upp úr stólinum. Hví fær alment oyðsl ikki avleiðingar, spyr Gunnar Breckmann.

– Alt ov nógv hava mist sambandið við arbeiðslívið. Alt snýr seg um dýnulyfting, og fólk sita bara og tveita um seg við lógargreinum, sigur hann.